

Hazael González

L'estiu se n'ha anat i ningú sap com ha estat... i com deïem ahir, ja fa un any, l'estiu és un temps de poques sorpreses pel que fa al cine, la gent està festa i gresca i l'únic que vol és passar una bona estona en un lloc fresc, sense pensar-hi gaire i entretenint-se, o això diuen ells.

re, i si no donau-li temps) d'una idea més suada que unes calces velles, per a la qual el Rei Mides de Hollywood s'ha cobert les espatles confiant en els seus subalterns... com també ha fet el compositor John Williams, que ha deixat els seus temes i el lloc al mosso Don Davis, que ha tallat, afegit i refegit. Com la pel·lícula, vaja

tor també per omplir, el senyor Carter Burwell, un habitual d'aquest estil de coses que de vegades ens sorprèn (i *Conspiración -Conspiracy Theory*, Richard Donner, 1995- n'és un exemple perfecte). És clar que aquí no es nota gaire què fa, però en fi...

Però anem ja amb el que és bo, que també n'hi ha hagut... Per ale-

Les estrenes-èxit-de-taquilla han estat les de sempre. Per si algú notava a faltar els dinosaures de Spielberg, ha arribat *Parc Juràssic III* (Joe Johnston), les penúltimes restes (sempre hi ha restes per treu-

T a m b é ha fet el seu agost la indústria del videojoc, concretament amb *La Croft. Tob Rider* (Simon Wells), un divertiment divertit que compta amb un bon grapat de cançons marxoso-festivalero-estiuencques... i un compo-

gria general, Tim Burton ens ha tornat a *El planeta de los simios (Planet of the Apes)*, amb el seu habitual (i genial) Danny Elfman per crear una composició vertaderament mestra, negra i plena d'arestes esmolades i tenebroses. Llàstima que el film no ha-

Los otros, en què Alejandro Amenábar ens torna a posar els pèls de punta... acompanyat d'una música que fa del silenci, tan necessari en aquest film, una autèntica virtut: el tema dels crèdits inicials és una vertadera meravella, com la resta de composicions.

gi cobert totes les expectatives que els espectadors esperàvem...

I ves per on, que on trobam el que realment cercàvem és precisament aquí, dins ca nostra, perquè el més destacat pel que fa a bandes sonores ho hem gaudit en dos films espanyols (en estricte ordre cronològic, sense cap preferència per cap dels dos): *Lucía y el sexo*, del sempre carismàtic Julio Méndez, que ha aconseguit (com sempre) un film bellíssim, ple de feina ben feta, en el qual la música

d'Alberto Iglesias ofereix molt per escoltar i per ficar-se en la història... I el segon, un dels treballs més internacionals estrenats ja el setembre, *Los otros (The Others)*, en què Alejandro Amenábar ens torna a posar els pèls de punta... acompanyat d'una música que fa del silenci, tan necessari en aquest film,

una autèntica virtut: el tema dels crèdits inicials és una vertadera meravella, com la resta de composicions. I el compositor és ni més ni manco que ell mateix, Amenábar, molt aficionat a la música i que a més de compondre-la per als seus treballs ha fet coses tan bones com *La lengua de las mariposas* (José Luis Cuerda, 1999). El que se'n diu un vertader talent a qui no li hem de perdre la pista en cap de les seves facetes...

És curiós això dels estius, totes les coses (el cine inclòs) segueix el seu camí, i tot es relaxa i es torna més lent. Afortunadament, alguns encara fan feina i ens ofereixen bons moments... i si és aquí, molt millor. ■

